

PRINSES AURELIA GAAT VOOR GELUK

: Mooie jurken en geglazuurde taartjes

Prinses Aurelia snelde door de uitgestrekte gangen van het kasteel. Ze probeerde haar verdriet eruit te rennen. Dat haar vader een troonopvolger wilde aanwijzen, kon maar één ding betekenen... Hij zou niet lang meer te leven hebben.

: Hij mocht niet sterven! Niet haar vader! Ze kon hem absoluut niet missen. Zijn onderdanen ook niet. Het eiland was niets zonder koning Hildemar.

: Ik ben niets zonder hem, dacht ze snikkend.

Tegelijkertijd was Aurelia woedend. Want waarom moesten ze nu ineens strijden om de troon? Zij was als eerste uit de buik gekomen. Dus er was wel degelijk een oudste: zij. Ook al was er nooit openlijk over gesproken, ze was er altijd van uitgegaan dat zij haar vader zou opvolgen.

: Koningin Aurelia, dat klonk toch geweldig. Veel beter dan prinses Aurelia. En honderd keer beter dan koningin Ellianne of koning Miran. Ik was de eerste, dacht ze. Ik heb recht op vaders troon!

Maar ergens in haar achterhoofd zeurde een stemmetje. Dat het helemaal zo stom niet was van haar vader om

degene met het beste plan te kiezen als troonopvolger. Hij had het niet goed gedaan en nu wilde hij een betere toekomst voor zijn volk.

Daar ga ik dus voor zorgen, nam Aurelia zich voor.

Ze gooide de deur van haar kamer open en plofte in haar favoriete stoel. De paarse, fluwelen bekleding voelde heerlijk zacht. Zoals altijd stond de tafel ernaast vol met lekkertjes: geglazuurde taartjes, zoetzure snoepjes en een schaal bessen met room. Er was meer dan dat ze op kon, en ineens voelde dat niet goed.

Mijn onderdanen verdienen ook geglazuurde taartjes, dacht ze. Ze verdienen het om minstens net zo gelukkig te zijn als ik.

Ze keek rond en zag nog veel meer dingen die haar gelukkig maakten. Haar poppen, haar kast vol mooie jurken en de gouden tiara waarmee ze zich een echte prinses voelde. Zij had alles wat ze zich wensen kon.

Ik moet een manier vinden om mijn onderdanen ook alles te geven wat ze maar willen. Dan zullen ze gelukkig zijn. En dan zal ik de meest geliefde koningin ooit worden. Aurelia glimlachte bij zichzelf. Ze zag zichzelf al op het balkon staan, terwijl de mensen haar toewuifden, met tranen in hun ogen van dankbaarheid.

Ze sprong op uit haar stoel. Een geliefde koningin werd je niet door op je luie billen te zitten. Haar vader had gelijk: ze moest op zoek naar het goede voorbeeld. De afgelopen jaren waren er vaak genoeg vorsten op bezoek geweest, maar ze had weinig aandacht aan die saaie grote mensen

besteed. Het was al erg genoeg dat ze dan uren stil moest zitten tijdens het diner.

Ook al was het prinsesonwaardig volgens haar moeder, Aurelia rende weer door de lange gangen van het kasteel. Op de tweede verdieping vond ze Moreno, de trouwste adviseur van de koning en haar favoriete leraar. 'Een bijzonder goede dag, prinses,' begroette hij haar formeel. En na een knipoog: 'Wat wil je vandaag van mij leren?'

'Wie de beste koning of koningin van de wereld is.'

'Je vader, natuurlijk,' antwoordde Moreno.

'Dat is hij niet, dat heeft hij ons zojuist verteld.'

De brede glimlach van de adviseur verschrompelde. Voor het eerst in al die jaren leek hij niet te weten wat hij moest zeggen.

Daarom hielp Aurelia hem een handje. 'Jij was altijd aanwezig als er koninklijk bezoek kwam. Dus jij moet weten wie goede regeerders zijn en wie niet.'

'Maar wat is goed?' vroeg Moreno op zijn gebruikelijke lerarentoon. 'Goed voor het koningshuis? Goed voor de bevolking? Goed in relatie met andere landen?'

Daar moest Aurelia even over nadenken. 'Wie is het meest geliefd onder het volk?'

'Koningin Yemaya,' zei Moreno meteen. 'De mensen zijn gek op haar. Ze dragen haar op handen.'

Dát wil ik ook, dacht Aurelia. 'Waar woont die geweldige koningin?'

'Op een eiland vier dagreizen hiervandaan.'

'Mooi, dan ga ik haar een bezoekje brengen. En jij gaat met me mee.' Aurelia kon niet wachten om te vertrekken.

Met haar neus in de wind stond Aurelia op het schip. Om haar heen golfde de azuurblauwe zee. Als ze haar ogen samenknep, kon ze in de verte land zien. Maar niet het eiland waar zij naartoe op weg was. Dat lag nog een hele dagreis verder, ergens achter de horizon, die wel heel donker begon te kleuren.

'Moreno, zie je dat?'

Voor de adviseur kon antwoorden, schreeuwde de uitkijk:

'Storm op komst! Alle hens aan dek!'

Opeens was het aan dek een chaos van heen en weer rennende zeemannen. 'Benedendeks, jullie!' klonk de barse kapiteinsstem, helemaal vanaf het stuurwiel. Een comman-

do van de kapitein moest onmiddellijk worden opgevolgd, dus Aurelia en Moreno haastten zich benedendeks.

'Dit is niet goed, hè?' vroeg Aurelia.

Het wit weggetrokken gezicht van Moreno was antwoord genoeg. Al snel voelde Aurelia de schommelingen van het schip in haar buik. En ze werden met iedere hartslag erger.

Het voelde alsof een reuzenhand het schip de lucht in zwoefte om het vervolgens in de golven te smijten. Heen en weer, heen en weer.

Aurelia werd misselijk, maar ze weigerde over te geven.

Dat was prinsesonwaardig. Al vond ze heen en weer geslingerd worden in een veel te kleine hut ook behoorlijk prinsesonwaardig.

Angstvallig keek ze door het ronde raampje van haar hut

naar buiten. De storm leek de zon in te slikken en het werd pikdonker.

- Aurelia wilde niet bang zijn, maar ze was het wel. Zoals het schip kraakte. De klappen die het te verduren kreeg.
- De paniek die steeds duidelijker doorklonk in de stemmen van de bemanningsleden. De paniek begon ook in haar hoofd om zich heen te slaan.
- We vergaan! Ik zal verdrinken!

Maar een toekomstige koningin mocht niet in paniek raken. Ze concentreerde zich op het gezicht van Moreno, dat inmiddels groen was uitgeslagen. Hij was ook bang, dus zij moest sterk en dapper zijn, voor hém. Het goede voorbeeld geven. 'Het komt wel goed,' prevelde ze. En ze herhaalde haar woorden in haar hoofd, zo hard dat ze de storm niet meer hoorde.

• In onbekend gebied

- Het duurde uren – die voelden als dagen – tot de storm overwaaide en de kapitein hen liet halen. Op het dek was het een chaos van gescheurde zeilen en afgeknapte touwen. Verderop, op het achterdek, had zich een hele groep verzameld. Aurelia en Moreno moesten zich een weg door de mensen banen. Toen zagen ze de geknakte mast pas.

Het voelde als een geknakte nek. Zonder die mast zouden ze niet verder kunnen, dat hoefde de kapitein niet te vertellen.

Hij richtte zich tot Aurelia. 'We moeten zo snel mogelijk aan land. We maken water en zoals je kunt zien moet de fokkemast gerepareerd worden. Nog één keer veel wind en we liggen op de zeebodem.'

- Aurelia moest even slikken.
- 'Zijn we ver uit koers geraakt?' vroeg Moreno.
- 'Aan de zon te zien zijn we een heel eind zuidelijker dan we wilden. Ik vrees dat we ons in onbekend gebied begeven. Vanavond kan ik aan de hand van de sterren onze positie beter bepalen en dan zien we wel verder. Voor nu koersen we naar het zuidwesten. De uitkijk heeft daar land gezien. Een onbekend eiland, maar we gaan er zo snel mogelijk naartoe.'

Aurelia was dolblij dat ze nog allemaal leefden, maar de schade... Ze hoefde geen zeeman te zijn om te zien dat het dagen zou duren voor dit gerepareerd was. Die bijzondere koningin zou ze nooit ontmoeten, dat voelde ze gewoon. Ze moest blij zijn als ze veilig kon terugkeren naar huis. Terugkeren met niets. Ze zag Ellianne en Miran al geniepig lachen. Wie weet waar zij nu waren, wat voor avonturen zij beleefden, met welk geniaal plan zij straks thuiskwamen. Die twee mochten het niet beter doen dan zij!

⋮ Aurelia probeerde het positief te bekijken. Ze koersten nu naar onbekend land en dat betekende: onbekende mogelijkheden. Misschien woonden daar mensen die helemaal verzot waren op hun leider. Misschien leefde daar het gelukkigste volk ooit. Al was er ook kans dat ze met pijlen of zwaarden opgewacht zouden worden...

Verlangend keek Aurelia naar het eiland dat steeds dichterbij kwam. Het had heuvels en dalen die bedekt waren met groen. Bomen en struiken, maar ook velden vol gewassen.

Ineens zag ze beweging. Mensen! Die lieten hun gewassen in de steek en kwamen naar de baai waar de kapitein wilde aanleggen.

⋮ 'Prinses,' zei Moreno, 'we weten niet of deze mensen ons goedgezind zijn. Het is veiliger als je naar je hut gaat.'

⋮ 'Ik blijf hier.' En haar toon maakte duidelijk dat er verder geen discussie zou zijn. Ze ging zich niet verstoppen!

⋮ Voor zover zij kon zien, hadden de eilandbewoners geen

wapens. Ze hadden eenvoudige kleren aan, droegen schoeisel van gevlochten touw en sieraden van schelpen en steentjes. Sommigen zwaaiden naar het schip dat inmiddels voor anker werd gelegd.

⋮ Aurelia zwaaide terug. 'Hallo!' riep ze enthousiast. 'Mogen wij aan land komen?'

⋮ Er stapte een man naar voren. Hij had dunne vlechtjes die eindigden in kralen. 'Welkom vreemdelingen. Wie zijn jullie en wat is het doel van jullie bezoek?'

Voor Aurelia kon antwoorden, sprak de kapitein: 'Wij hebben schade geleden tijdens de storm. We hopen dat we hier mogen aanleggen om het schip te repareren.' 'Natuurlijk mag dat. Als we kunnen helpen, doen we dat

graag. We vragen jullie wel om respect te hebben voor onze leefwijze en onze natuur.'

De kapitein trok zijn wenkbrauwen op.

Maar zo vreemd was het verzoek toch niet? 'Dat lijkt mij niet meer dan normaal,' zei Aurelia snel. 'Als we in jullie ogen iets verkeerd doen, zeg het ons dan, want we kennen jullie gebruiken niet. Ik zou die wel heel graag willen leren kennen.'

De man met de vlechtjes opende zijn armen. 'Mensen die willen leren, zijn meer dan welkom.'

En zo stond prinses Aurelia enige tijd later op het onbekende eiland. Terwijl de kapitein en zijn bemanningsleden aan de slag gingen met het schip, vuurde Aurelia haar vragen op de vlechtjesman af.

'Bent u de leider van deze mensen? Met hoeveel zijn jullie? Hebben jullie steden en dorpen? Zijn...'

Moreno legde zijn hand op haar schouder. 'Misschien moet je deze meneer eerst de kans geven om zijn naam te vertellen.'

Aurelia bloosde. 'Het spijt me.'

'Geen zorgen, meisje,' antwoordde de vlechtjesman, 'ik waardeer je enthousiasme. Mijn naam is Dimm. En ik ben inderdaad tot leider van mijn volk gekozen.'

'Bent u een koning, een hoofdman, een meester?'

'Iedereen noemt me gewoon Dimm. Een titel vind ik niet belangrijk. Je daden, die zijn belangrijk.'

Daden waren zeker belangrijk! Daarom wilde haar vader

het nu goed doen voor zijn volk. Tegelijkertijd was een titel ook van belang. Aurelia vond het prettig als mensen haar prinses noemden. En straks misschien wel koningin of hoogheid.

'Laten we naar het dorp gaan, daar zal ik jouw vragen beantwoorden,' stelde Dimm voor.

'Graag!' En ze fluisterde Moreno in zijn oor dat hij het cadeau moest gaan halen dat eigenlijk voor koningin Yemaya bestemd was.

Samen met Dimm beklom ze de heuvel. Vanaf de top keek ze neer op een dal dat volgebouwd was met eenvoudige huisjes. Ze waren gemaakt van verschillende natuurlijke materialen die aan elkaar gemetseld waren met klei. Ondanks hun eenvoud zagen ze er stevig uit. Alsof ze als bomen uit de grond gegroeid waren en net als bergen in het landschap hoorden.

Door het dal stroomde een rivier en er was een meertje waar kinderen in zwommen. Aurelia hoorde hun gelach en gespetter. Ze kreeg meteen zin in een duik.

Dimm nam haar mee de heuvel af. Veel mensen waren in groepjes aan het werk. Er werd gekookt boven kampvuurtjes, er werden kleren en gereedschap gemaakt. Het zag er allemaal heel gezellig uit, alsof niemand haast of zorgen had.

De mensen keken wel naar haar. Ze waren vast ook nieuwsgierig. Aurelia kon niet wachten tot Dimm haar naar zijn kasteel had gebracht. Dan kreeg ze hopelijk antwoord op al haar vragen. Maar waar ze ook keek, er was geen kasteel te zien.

Meer door minder

Dimm stopte opeens bij een van de huisjes. 'Hier woon ik.' Het was een gewoon huis. Net zo groot of klein als alle andere. 'Heeft u geen kasteel? En waar zijn uw bediendes?'

Dimm bewoog zijn vingers en handen. 'Ik mankeer niets. Waarom zou ik bediendes nodig hebben?'

Omdat zij eten en drinken konden maken, kleren konden klaarleggen en je haar konden vlechten, dacht Aurelia. 'Ik haal even wat krukken van binnen zodat we kunnen praten.'

Haar vader had het ondanks zijn adviseurs en bediendes altijd druk als koning. Dimm was hier koning, hij had

geen kasteel, geen bediendes en geen troon. Toch liep hij ontspannen rond en ging gewoon zelf krukken halen voor zijn gasten.

Die krukken zaten wel heerlijk, moest Aurelia toegeven. Dimm ging tegenover haar zitten en sprong toen weer op. 'Waar zijn mijn manieren? Jij lust vast iets lekkers. Kom maar even mee.'

Hij ging zijn huis niet binnen, maar liep naar een afgezet stuk van het meertje. Daar stonden talloze kannen en kruiken in het water. 'Hier houden wij ons eten en drinken koel,' verklaarde Dimm. 'En dit,' hij haalde een van de kannen uit het water, 'is onze speciale eilanddrank.'

Terug bij zijn huis schonk hij voor haar in. Niet in een glimmend gepoetst glas, maar in een aardewerken mok. Aurelia rook meteen de heerlijk zoete geur. Ze proefde, en ja, de drank was zoet, maar ook fris en vooral fruitig. 'Verrukkelijk,' zei ze nadat ze nog een slok genomen had. 'Wat een bijzondere smaak.'

‘We hebben veel bijzondere vruchten op het eiland.’
‘Die zou ik graag willen zien.’ En meenemen naar huis, dacht ze. Hier zouden vaders onderdanen gelukkig van worden, dat wist ze zeker.

Op dat moment verscheen Moreno met een kist in zijn handen. Aurelia haalde een van de dikke palingen uit de kist en bood die aan Dimm aan. ‘Dit is ónze nationale lekkernij.’

Dimm nam de vis niet aan, hij keek zelfs bedenkelijk en schudde triest zijn hoofd. ‘Wij eten geen vis of vlees.’

‘Waarom niet?’ vroeg Aurelia.

‘Omdat alles wat leeft heilig is: mensen, dieren, planten en bomen. Een mens doden is moord, een dier doden om op

te eten zien wij ook als een misdaad.’

Aurelia keek naar de dode paling. Zag Dimm haar als een moordenaar? Ze had die vis niet zelf gedood! Maar hij was natuurlijk wel gedood in naam van het koninkrijk.

‘Wij kappen geen bomen om er grote huizen of schepen van te bouwen. Wij nemen alleen het hout dat ons door de natuur wordt gegeven,’ ging Dimm verder.

Aurelia kon het nauwelijks geloven. ‘Dat moet jullie leven enorm beperken.’

‘Wij denken juist dat het ons verrijkt. Wij leven in evenwicht met de natuur. Alles is even belangrijk: mensen en insecten, bergen en rivieren, fruitbomen en zelfs giftige planten. Alles heeft zijn eigen rol in het evenwicht. Maar dat evenwicht is net zo teer als een spinnenweb. Trek je één draadje weg – door bijvoorbeeld te veel bomen te kappen – dan maak je alles kapot. Dan stort het hele evenwicht in.’

‘Zo is het precies bij ons gegaan.’ Aurelia vertelde van de problemen op haar thuseiland.

‘Wat verschrikkelijk,’ reageerde Dimm. ‘Voor de mensen, maar vooral voor de natuur.’

‘Daarom moet het anders. Ik gun mijn onderdanen alles wat ze wensen!’ riep Aurelia.

‘Maar alles is niet altijd goed,’ zei Dimm. ‘Want wanneer is het genoeg? Als je één mooie pop hebt? Of wil je er dan twee? Of heb je er vervolgens drie nodig om gelukkig te zijn? Hetzelfde geldt voor eten: hoe meer je voorgeschoteld krijgt, hoe meer je lust.’

Aurelia moest aan de dikke blubberbuik van haar vader denken. 'Wat eten jullie dan?' Ze kon zich er weinig bij voorstellen: geen vis of vlees.

'Wat dacht je van de heerlijke vruchten die jij net geproefd hebt?'

'Maar je kunt toch niet alleen van vruchten leven? Je wilt toch ook een keer een boterham met kaas of een lekker gebakken eitje?'

'Wij gebruiken geen dierlijke producten. Ook geen melk of eieren.'

'Maar waarom niet?' riep Aurelia uit. 'Je doet een koe toch geen kwaad door haar te melken? Kippen kunnen vrolijk rondlopen terwijl ze eieren leggen. Daar is toch niets misdadigs aan?'

'Kippen en koeien hebben ruimte nodig om te leven en planten om te eten. Als we geen dieren houden, hoeven we ze niet te voeren. Zo kunnen we de veeweides gebruiken om graan te verbouwen. Met dat graan kunnen we veel meer mensen voeden dan met wat de dieren opleveren.'

'Is dat zo?'

'Geloof me maar,' zei Dimm met een glimlach. 'Wij hebben een mooi en groen eiland omdat wij het evenwicht in stand houden. Zo gebruiken we een veld maximaal vier jaar om gewassen op te kweken. Daarna laten we de grond vier jaar rusten. Dan komen er vanzelf weer voedingsstoffen in de bodem. Omdat wij niet te gretig nemen, kan de natuur ons blijven geven.'

Het duizelde Aurelia. Aan de ene kant klonk het heel logisch allemaal. Te veel nemen, dat had haar vader gedaan en daardoor gaf het eiland nu bijna niets meer. Maar geen vis of vlees eten, zelfs geen eieren rapen? Dat ging wel heel erg ver. Als je geen eieren had, hoe moest je dan taartjes bakken? 'Jullie hebben zeker geen feestjes?'

'Jazeker wel!' Dimm knikte zo heftig dat zijn vlechtjes meebewogen. 'Maar geen feestjes met overdadig eten en drinken.'

Aurelia keek om zich heen. De mensen in het dorp leken vrolijk genoeg. Alle luxe dingen die haar thuis gelukkig maakten – het lekkere eten, de mooie spulletjes – hadden deze mensen niet. 'Jullie hebben dus geen honger?'

'Nee meisje, de natuur geeft ons alles wat we nodig hebben.'

'Ook geluk?'

'Ik kan alleen voor mezelf spreken, maar ik ben een

gelukkig mens. Ik vermoed dat de anderen hetzelfde zullen zeggen. Waarom zouden wij ongelukkig zijn?’

‘Omdat jullie zoveel níét hebben,’ antwoordde Aurelia.

‘Maar kijk eens naar wat we wél hebben.’

Dat deed Aurelia. Samen met Dimm en Moreno liep ze een rondje door het dorp en ze sprak met verschillende mensen. Iedereen had een taak en werkte hard. Op die manier was er genoeg voor iedereen. Er waren geen rijke of arme mensen, alles werd eerlijk verdeeld. ‘Als de één een groter huis heeft, wil de ander dat ook,’ verklaarde Dimm. ‘Iedereen is hier gelijk. Iedereen krijgt de kleren en de spullen die hij nodig heeft. Verder heeft niemand bezit. Het gereedschap en de velden met gewassen zijn van ons gezamenlijk.’

Voor Aurelia kon reageren, kwam de kapitein aangesneld. Zijn gezicht stond op onweer. ‘We mogen geen boom kappen om onze mast te vervangen.’

Aurelia snapte dat de kapitein het niet snapte, maar na alle verhalen van Dimm snapte zij het wel. ‘We zijn hier te gast, kapitein. Dus als wij geen boom mogen kappen, dan doen we dat niet. Misschien weet Dimm een omgevallen boom die we kunnen gebruiken?’

Dimm glimlachte. ‘Jij leert snel, meisje. Ik stuur een paar mensen de bossen in om een geschikte boom voor jullie te vinden.’

‘En hoelang gaat dat duren?’ vroeg de kapitein ongeduldig. ‘Tot we er een vinden.’

Stiekem moest Aurelia lachen, maar de kapitein vond het duidelijk niet grappig. ‘Hoe staat het met het schip?’ vroeg ze. ‘Zijn jullie nog lang bezig met de reparaties?’

‘We hebben behoorlijk wat schade. Het kost ons minstens een week. En dan moeten nog een geschikte boom krijgen.’

‘Ik weet zeker dat dat goedkomt,’ zei Aurelia. Ze richtte zich naar Dimm. ‘Al weet ik niet of we jullie iets kunnen geven in ruil dat jullie ook willen hebben.’

‘Misschien kun jij mij deze week in ruil helpen met wat karweitjes? Dan kun je meteen onze manier van leven leren kennen.’

Gretig knikte Aurelia. Dat eerlijk delen en niet te veel nemen van de natuur was erg interessant. Ze wilde uitzoeken of deze mensen, die zo weinig luxe hadden, écht gelukkig waren. En of deze manier van leven iets zou kunnen zijn voor thuis...

